

[Hans Jørgen Holm]

Så vil jeg gerne kommentere arbejdsministerens argumentation om OECD-rapporten; den lignede unægtelig noget af et Holberg-stykke. Jeg kan ikke umiddelbart se den logiske sammenhæng, for hvis arbejdsministeren altid ville begrænse sig til kun at gennemføre her i tinget hvad der var bevist, eller hvad der var skriftligt belæg for, tror jeg nok, at arbejdsministeren blev noget begrænset i sine aktiviteter.

Ydermere brugte ministeren i sin argumentation, at venstre var imod overskudsdeling. Det er da kommet til efter, at jeg sidst var til gruppemøde – det var her i formiddag – for hidtil har vi været tilhængere af en overskudsdeling. Vi er imod en central fond, og det vil vi fortsat være, men hvis ministeren agter at komme med et forslag om overskudsdeling i de enkelte virksomheder, vil vi se meget velvilligt på forslaget.

Endelig vil jeg sige om det, der er substansen i OECDs kritik af vores dagpengeforslag, at det er godt, hvis ministeren og jeg kan være enige om, at ændringer i dagpengesystemet ikke skal berøre satserne som sådan, men så er det et spørgsmål om bidragene fra dem, der er i beskæftigelse, som det også lå i det forslag, vi fremsatte, kort før valget blev udskrevet, og som blev et af valgkampens hovedelementer, for der var jo ikke tale om nedsættelse af dagpengesatserne, men om omlægning af dagpengesystemet med større bidrag for såvel arbejdsgivere som arbejdstagerne.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Ministeren var inde på, at forligspartnerne efterhånden anså forlig for at være et menukort, man kunne tage de ting frem på, man gerne ville have, og lade resten ligge. Det kan jeg forstå også gælder dette forslag.

Jeg bemærkede, at fru Mimi Stilling Jakobsen sagde, at godtgørelsen skal gå til alle arbejdsgivere og ikke til forbedrede vilkår, det vil sige via selektiv støtte, for at få flere EFG-praktikanter i arbejde. Det synes jeg var interessant, og derfor lyttede jeg også med stor interesse til det, hr. Niels Helveg Petersen sagde; og som det kloge menneske, hr. Niels Helveg Petersen jo i visse situationer er, sagde han ikke noget om dette problem; så det er lidt uklart, hvordan de radikale står også på dette punkt.

Men det fremgik helt klart, hvad hr. Arne Bjerregaard fra kristeligt folkeparti mente. Han mente, at hele beløbet skulle refunderes til arbejdsgiverne, og det vil sige, at der heller ikke dér er bundet noget op på, at der skal skaffes disse ekstraordinære EFG-pladser. Derfor kan det godt være, at ministeren kommer i den situation, at han skal kigge sig en ekstra gang rundt i folketingssalen for at se, hvordan man får fremskaffet disse her pladser.

Må jeg så sige noget i anledning af den åbenbare misforståelse, det må være fra ministerens side, når han påstår, at jeg ikke havde pengepungen fremme. Nej, jeg sagde, vi var villige til at være med til at se på, hvor vi skaffede nogle penge fra, fordi vi anser det for en af vores hovedopgaver at få skaffet disse pladser. I øvrigt anbefalede jeg, at de penge, der skal gå tilbage til arbejdsgiverne, i stedet for kunne bruges til at rette op på den helt åbenbare skævhed, der er i forbindelse med 60 pct.-satsen, for denne sats er ikke begrænset til bare nogle få mennesker, der har det særdeles dårligt.

Ministeren mente, der var en misforståelse mellem fru Jytte Andersen og mig angående det at komme over på en førtidspension. Det, jeg sagde, var, at man skulle gøre sig klart, hvad førtidspensionen er. Den er et så lavt beløb, at den selv med et ekstra buskort, fodplejekort, og hvad der ellers er, ikke kan bringe dem op på den 60 pct.-sats, hvis de ikke bor i en kommune, der har et helt enormt rådighedsbeløb at sætte ind. Det er jo en noget kompliceret måde at gøre tingene på, når man kan rette op på det her ved, at staten siger: jamen så må vi altså overføre disse penge og afskaffe den 60 pct.-sats. For man opbygger et nyt bureaukrati, der giver vind i sejlene til de mennesker, som ikke kan lide bureaukrati. Det er vi faktisk mange der ikke kan, men vi ved jo godt, hvor vinden blæser hen.

Lawaetz (FP):

Fru Grethe Fenger Møller var høflig og roste arbejdsministerens forstand, og det kan jeg sådan set godt tiltræde, men så var det galt med hørelsen. Mens jeg talte, var det imidlertid galt med opmærksomheden, fordi arbejdsministeren havde en privat samtale. Det kan skyldes, enten at han ikke interesse-